'Αλβίνα.

— Ἡ Ρετζίνα σώπασε γιὰ μιὰ στιγμή, σὰ νὰ προσπαθοῦσε νὰ συγκεντρώση τὴ σκέψη της.

— Καὶ πῶς τὸν λένε αὐτὸν ποὺ ἀγαπάει ; ρώτησε ἀπότομα, ὕστερ' ἀπὸ λίγο τὴν ἀδελφή της.

Ἡ δόννα 'Αλβίνα ἄρχισε νὰ τρέμη καὶ δὲν ἀποκρίθηκε.

— Θέλω νὰ μάθω τ' ὄνομά του, ἐπανέλαβε ἡ δόννα Ρετζίνα σὲ ὕψος πιὸ ἔντονο.

— Εἶνε ἕνας νέος εὐγενής, ἕνας ὡραῖος καὶ πλούσιος ἱππότης.

— Τ' ὄνομὰ του !...

— Ἡ δόννα Ρομίτα γοητεύθηκε ἀπὸ τὴν ὁμιλία του, ἀπὸ τὴ φλογερὴ ματιὰ του. Θὰ τὸν ἀγάπησε χωρὶς νὰ τὸν καταλάβη.

— Μά, ἐπὶ τέλους θὰ μοῦ πῆς τ' ὄνομὰ του ! φώναξε ἡ Ρετζίνα, ἀρχίζοντας ν' ἀνυπομονῆ.

— Δὲν μπορῶ, ἀδελφή μου. Μὰ θὰ τὴν συγχωρέσης τή Ρομίτα ἂν σοῦ τὸ πῶ ;

— Δὲν ξέρω τὶ θὰ κάνω. Γιὰ τὴν ὥρα ἐκεῖνο ποὺ θέλω εἶνε νὰ μάθω τ' ὄνομὰ του...

— Λυπήσου τὴ δόννα Ρομίτα, ἀδελφή μου. 'Αγαπάει τὸ δόν Φίλιππο Καπέτσε, τὸ μνηστῆρα σου...

— Ὄχι ! ἔκραξε μ' ἀπελπισία ἡ δόννα Ρετζίνα.

— Ναι,τὸν ἀγαπάει, τὸν ἀγαπάει τρελλά ! ἐπανέλαβε μὲ μεγαλείτερο πάθος ἡ δόννα'Αλβίνα.Μὰ εἶνε δυνατὸν νὰ δῆ μιὰ γυναίκα αὐτὸν τὸν ἄντρα καὶ νὰ μὴν τὸν ἀγαπήση ἀμέσως ; ἐξακολούθησε μὲ θερμὴ φωνή. Ὅταν θὰ ψιθυρίζη ἕνα ἐρωτικὸ λόγο, ἡ καρδιὰ ἐκείνης ποὺ τὸν ἀκούει θ' ἀνατριχιάζη ἀσφαλῶς ἀπὸ τὴν εὐτυχία. Ὅταν θ' ἀγγίζη μὲ τὰ χείλη του τὸ μέτωπο καμμιᾶς νέας, ἡ εὐτυχισμένη αὐτὴ θνητὴ θὰ βλέπη ἀσφαλῶς μιὰ γωνιὰ τοῦ παραδείσου. Φαντάζομαι τὴν εὐδαιμονία τῆς γυναίκας ποὺ θὰ τοῦ ἀνήκει. Τὶ ὄνειρο μαγευτικό, τὶ θεία ὀπτασία, τὶ ἀσύλληπτο ὅραμα !... Συγχώρεσε τὴ δόννα Ρομίτα, ἀδελφή μου !... Τὸν ἀγαπάει πολύ !...

Καὶ ἡ δόννα 'Αλβίνα, γονάτισε μπρός στὴ μεγαλείτερη ἀδελφὴ της.

— Μὰ ποιὰν ζητᾶς νὰ συγχωρέσω, ποιὰν ζητᾶς νὰ λυπηθῶ ; ρώτησε ἡ δόννα Ρετζίνα μὲ φωνὴ λυπημένη καὶ ὀργισμένη συνάμα.

— Τὴ δόννα Ρομίτα, τῆς ἀποκρίθηκε ἡ ἀδελφὴ της τρομαγμένη.

— Γιατὶ δὲ μοῦ ζητᾶς νὰ σὲ συγχωρέσω καὶ σένα, ἀφοῦ καὶ σὺ ἀγαπᾶς τὸ δόν Φίλιππο Καπέτσε ;

— Δὲν τὸ εἶπα αὐτὸ ! ἀνέκραξε τότε σὰν τρελλὴ ἡ δόννα 'Αλβίνα.

— Τ' ὁμολόγησες χωρὶς νὰ τὸ καταλάβης. Τὸν ἀγαπᾶς καὶ σύ ! Καὶ τὸ τρομερὸ εἶνε πως δὲν μπορῶ νὰ συγχωρέσω καμμιὰν ἀπ' τις δυό σας, γιατὶ καὶ γὼ τὸν ἀγαπῶ ! Αὐτὴ εἶνε ἡ πρώτη δυνατὴ ἀγάπη ποὺ νοιώθω στὴ ζωή μου !...

...Καὶ τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας σκέπασε τὸ παλιὸ μέγαρο τῶν Τοράλδο, χωρὶς ἐλπίδα νὰ ξαναφανῆ τὸ πρωῖ ὁ ἥλιος...

***

Βαθειὰ σιωπὴ βασιλεύει στὸ παρεκκλῆσι τοῦ μεγάρου τῶν Τοράλδο. Ἡ ἀσημένια καντήλα ποὺ κρέμεται μπροστὰ σ' ἕνα παλιὸ εἰκόνισμα τῆς Παναγίας, σκορπίζει ἕνα δειλὸ καὶ κατανυκτικὸ φῶς κάτω ἀπὸ τὸ θόλο τοῦ μικροῦ ναοῦ. Μπρὸς στὸ ἱερό, μιὰ λευκὴ σκιὰ εἶνε γονατισμένη πάνω στὰ κρῦα μάρμαρα, ἀπὸ ὥρα τώρα, καὶ παρακαλεῖ τὸ Θεό, τὸν παρακαλεῖ μὲ θερμὴ καὶ ἀπελπισμένη φωνή...

— ...Βγάλε, Θεὲ μου, ἀπὸ τὴν καρδιὰ μου, ξερρίζωσε ἀπὸ τὴν ψυχὴ μου τὸν ἔνοχο αὐτὸ ἔρωτα !... Κάνε με, Παναγία μου, νὰ πεθάνω !... Τὶ τὴ θέλω πειὰ αὐτὴ τὴ ζωή !...

Εἶνε ἡ δόννα Ρομίτα, ἡ παιδούλα ποὺ ἀγάπησε τὸ δόν Φίλιππο Κατέτσε, τὸ μνηστῆρα τῆς ἀδελφῆς της καὶ παρακαλοῦσε τό Θεὸ νὰ ἐξαγνίση τὴν καρδιὰ της, ἔστω καὶ μὲ τὸ θάνατο, τὸν ἄνομο αὐτὸν ἔρωτα.

Ἐκεῖ ὅμως ποὺ ἔκλαιγε, γονατισμένη στὰ μάρμαρα τῆς ἐκκλησίας, ἄκουσε δίπλα της μιὰ φωνή, ἡ ὁποία ἐπανελάμβανε τὴν ἴδια παράκληση ποὺ εἶχε κάνει καὶ κείνη πρὶν ἀπὸ λίγο... Πρόσεξε καὶ ἀναγνώρισε τὴ φωνὴ τῆς δόννας 'Αλβίνας !...

Τότε μονάχα ἡ δόννα Ρομίτα κατάλαβε τὴν τραγωδία ποὺ παιζότανε στὴν ψυχὴ τῆς ἀδελφῆς της. Ἔφριξε μὲ τὴ συμφορὰ ποὺ τὶς βρῆκε καὶ τὶς τρεῖς ἀδελφὲς μ' ἕνα δυνατὸ ἔρωτα καὶ κατάλαβε πὼς αὐτὸ ἦταν προειδοποίηση τοῦ Θεοῦ γιὰ τὸ σβύσιμο τῆς γενεᾶς τους. Κ' ἔφυγε σὰν τρελλὴ ἀπὸ τὴν ἐκκλησία, ἀφήνοντας τὴν ἀδελφὴ της τὴν 'Αλβίνα νὰ προσεύχεται, γονατισμένη ἀκόμα στὰ μάρμαρα...

***

Τὴν ἄλλη μέρα, ἡ τρεῖς ἀδελφὲς εἴχανε συγκεντρωθῆ στὴ μεγάλη αἴθουσα τῶν ἑορτῶν τοῦ μεγάρου. Ἡ δόννα Ρετζίνα εἶχε φορέσει τὰ ἐπίσημα ροῦχα τῆς οἰκοδεσποίνης, μ' ὅλα τὰ διαμαντικὰ της. Ἡ δύο ἀδελφὲς της ἤτανε ντυμένες ἁπλᾶ, ἐπειδὴ δὲν εἶχαν τὸ δικαίωμα νὰ φορέσουνε στολίδια.

Τὸ λόγο ἔλαβε πρώτη ἡ 'Αλβίνα,καὶ ἐξ ὀνόματος τῆς Ρομίτας καὶ ἀνεκοίνωσε στὴν Ρετζίνα τὴν ἀπόφασὴ τους νὰ ἐγκαταλείψουν τὰ ἐγκόσμια καὶ νὰ πάνε νὰ γίνουν καλόγρηες. Ἡ Ρετζίνα ἄκουσε τὴν ἀπόφασὴ τους ἀτάραχη καὶ ἀπαθής.

—Καλύτερα εἶνε νὰ μεταβάλλετε γνώμη,εἶπε τέλος.

Ἡ Ματθίλδη Σεράο

— Ὄχι, ἀποκρίθηκε μ' ἔντονη φωνὴ ἡ δόννα 'Αλβίνα. Γιατί ἐμείς ἐσένα, ἀφοῦ τολμήσαμε ν' ἀγαπήσουμε τὸ μνηστῆρα σου κι ἄρα πρέπει νὰ τιμωρηθοῦμε. Θὰ χαθοῦμε ἀπὸ τὸ πρόσωπο τῆς γῆς. Ἐσὺ ὅμως, σὰν ἀθῶα καὶ σὰν μεγαλείτερή μας, ἔχεις κάθε δικαίωμα στὴ χαρὰ τῆς ζωῆς. Σοῦ πρέπει νὰ γνωρίσης τὴν εὐτυχία τοῦ γάμου καὶ τῶν παιδιῶν...

— Μά, σκληρόκαρδο κορίτσι ! ἀνεβόησε τότε ἡ δόννα Ρετζίνα μ' ἀπελπισία, σὰν νὰ τὴν εἴχανε πληγώσει θανάσιμα τὰ λόγια αὐτὰ τῆς ἀδελφῆς της, μὰ δὲν καταλαβαίνεις λοιπὸν πὼς ὁ δόν Φίλιππο Καπέτσε δὲν μ' ἀγαπάει ;

— Οὔτε καὶ μένα ἀγαπάει ! ψιθύρισε μελαγχολικὰ ἡ 'Αλβίνα.

— 'Αλλοίμονο ! ὠλόλυσε τότε ἡ Ρομίτα. 'Εμένα ἀγαπάει μὰ τὶ νὰ τὴν κάνω τὴν ἀγάπη του, ἀφοῦ δὲν μπορῶ νὰ τὸν πάρω ἄντρα ;...

Ἡ τρεῖς ἀδελφὲς ἀγκαλιαστῆκαν τότε κ' ἔκλαψαν κ' ἡ τρεῖς μαζὶ γιὰ τὴν ἀπροσμέτρητη δυστυχία τους.

Καί, ἄξαφνα, ἡ δόννα Ρετζίνα σήκωσε ἀπότομα τὸ κεφάλι της, πῆρε ἀπὸ τὸ τραπέζι ἕνα μικρὸ ραβδί,—τὸ σύμβολο τῆς βαρωνικῆς ἐξουσίας—κύτταξε τὸ πορτραῖτο τοῦ πατέρα της, ποὺ ἤτανε κρεμασμένο στὸν τοῖχο καί, σπάζοντας τὸ ραβδὶ στὰ γόνατά της, εἶπε :

— Χαῖρε, πατέρα. Ὁ εὐγενὴς σου οἶκος δὲν ὑπάρχει πειά ! Ἡ τρεῖς κόρες σου θὰ γίνουν καλόγρηες !...

Ματθίλδη Σεράο

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Τὰ νύχια τοῦ ἀνθρώπου μεγαλώνουν ἀναλόγως τοῦ μήκους τῶν δακτύλων. Ἂν δὲν κόβαμε τὰ νύχια μας τὸ μῆκος τους θἄφτανε, σ' ἕνα χρόνο, τὰ 31 χιλιοστὰ τοῦ μέτρου !

— Τὰ νύχια τῶν μικρῶν δακτύλων ἀνανεώνονται κάθε 120 μέρες. Τῶν τριῶν μεσαίων δακτύλων κάθε 130 μέρες καὶ τοῦ ἀντίχειρος κάθε 150 μέρες !

— Τὰ νύχια μεγαλώνουν γρηγορώτερα τὸ καλοκαῖρι παρὰ τὸ χειμῶνα.

— Τὰ νύχια τοῦ δεξιοῦ χεριοῦ μεγαλώνουν γρηγορώτερα ἀπὸ τὰ νύχια τ' ἀριστεροῦ χεριοῦ.

— Ἐπίσης τὸ νύχι τοῦ ἀντίχειρος μεγαλώνει γρηγορώτερα ἀπὸ τὰ νύχια τῶν ἄλλων δακτύλων.

— Τὰ νύχια ἑνὸς ἀνθρώπου 70 ἐτῶν, ἔχουν ἀνανεωθῆ 186 φορὲς καὶ θἄφταναν, ὅν δὲν τἄκοβε, εἰς μῆκος 2 μέτρων καὶ 17 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου !

— Σὲ 20 γυναῖκες ἀναλογεῖ μιὰ στεῖρα. Σὲ 20 ὅμως ἄντρες οἱ στεῖροι εἶνε 2.

— Τὰ 4 τοῖς 100 τοῦ ἀνθρωπίνου γένους εἶνε στεῖροι !

— Ἡ στειρότης στοὺς γάμους εἶνε 5 0)0. Ὅταν ὅμως οἱ γάμοι γίνονται μεταξὺ στενῶν συγγενῶν, ἡ στειρότης φτάνει στὰ 21 0)0.

— Ὁ 'Αριστοτέλης ἀναφέρει κάπου, ὅτι μιὰ γυναίκα γέννησε 4 φορές, κἄθε δὲ φορὰ ἀπὸ 5 παιδιά !

— Ἐπίσης ὁ Μενὰζ ἀναφέρει τὴν περίπτωσι μιᾶς γυναίκας, ποὺ σὲ 7 γέννες ἔκαμε 21 παιδιά !

— Μιὰ ρωσσίδα γέννησε 57 παιδιά ! Ἔκαμε δηλαδὴ 4 γέννες ἀπὸ 4 παιδιὰ τὴν κάθε γέννα. 7 ἄλλες γέννες ἀπὸ 3 παιδιὰ τὴν κάθε γέννα καὶ 10 τελευταῖες γέννες μὲ δίδυμα. Ποτέ της δὲν γέννησε ἕνα μόνον παιδί !...

Ἕνας Ρῶσσος, ὁ ὁποῖος πέθανε πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, εἶχε ἀποχτήσει 83 παιδιά ! Ὁ εὐτυχὴς αὐτὸς πατέρας παντρεύτηκε 2 φορές. Ἡ πρώτη του γυναίκα τοῦ ἔκαμε σὲ 27 γέννες 69 παιδιά ! Κι' ἡ δεύτερη τὰ ὑπόλοιπα 14 !...

— Μιὰ 'Αμερικάνα, ἀπὸ τὸ Τεξὰς τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, σὲ μιὰ γέννα της ἔκαμε 6 παιδιά, 4 ἀρσενικὰ καὶ 2 θηλυκά !

— Ἐπίσης μιὰ ἄλλη 'Αμερικάνα, ἡ Βίλιγκ, πρὸ 2 ἐτῶν, γέννησε σὲ μιὰ γέννα 6 παιδιά, ὅλα ἀρσενικά !...

— Μιὰ ἄλλη πάλιν 'Αμερικάνα γέννησε σὲ μιὰ γέννα 7 παιδιά, ὅλα θηλυκά !

— Ἕνα ἀντρόγυνο στὸ Γάκτον ἀπέκτησε σὲ 9 γέννες 27 παιδιά, 3 δηλαδὴ σὲ κάθε γέννα !...

— Μιὰ Οὐγγαρέζα σὲ δυὸ γέννες ἀπέκτησε 10 παιδιά, 5 σὲ κάθε γέννα. Ἡ Οὐγγαρέζα αὐτὴ πέθανε μετὰ ἕνα χρόνο. 'Αλλὰ πρὶν πεθάνη γέννησε ἄλλα 2 παιδιά. Δηλαδὴ σὲ 20 μῆνες γέννησε 12 παιδιά !

— Σὲ μιὰ συνεδρίασι τῆς ἀνθρωπολογικῆς Ἑταιρίας τοῦ Βερολίνου ὁ καθηγητὴς Βάρτες, ἀπέδειξε ὅτι μιὰ γυναίκα μπορεῖ εὔκολα νὰ συλλάβη καὶ νὰ γεννήση περισσότερα ἀπὸ 7 παιδιὰ σὲ μιὰ γέννα !

('Απὸ τὰ ξένα 'Επιστημονικὰ Περιοδικὰ)